

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 kraje. na leto.

Štev. 1. V Celovcu 15. januarja 1876. XXV. tečaj.

Pridiga za III. nedeljo po ssv. treh kraljih.

(Homilija; gov. — f—.)

„Kader je Jezus iz gore šel, je veliko množice za njim šlo.“ Mat. 8, 1.

Vvod.

Gospod Jezus je na gori prav lepo pridigoval, in ljudem razlagal osem zveličanskih čednost in mnogo drugih djanskih resnic. Pridigal in podučeval pa je tako lepo, da se ga ljudje nikdar niso mogli naposlušati. Že je bil jenjal govoriti, in se je vzdignil, da bi šel z gore proti Kafarnaumskemu mestu; pa tudi njegovi poslušavci niso hotli zaostajati, temveč so ga spremljevali v obilnem številu, da bi ga tudi še na drugem kraju poslušali. In dobrotljivi Jezus, ko vidi njihovo hrepenjenje po božji besedi, jih je tudi potoma še podučeval, akoravno ne z besedo, pa tolikanj ginljivši z lepimi deli, ktere je doprinašal. Storil je namreč med potjo dva čudeža, enega s tim, da je čudoma ozdravil gobovega človeka, drugega pa s tim, da je ozdravil bolnega stotnikovega hlapca. In ravno ta dva Jezusova čudeža vam bom razlagal v svoji danešnji pridigi. In sicer bo

I. del mojega govorjenja ta le: Jezus ozdravi gobovega človeka;

II. del pa bo: Jezus ozdravi stotnikovega hlapca.

I. del.

Jezus ozdravi gobovega človeka.

1. „In glej! gobov je prišel, in ga molil, rekoč: Gospod! ako hočeš, me moreš očistiti.“ Tagobovi si-

romak je prebival zunaj Kafarnaumskega mesta; zakaj gobovi ljudje niso smeli stanovati med drugimi ljudmi, da bi kje kateri od bolnika ne nalezel strašne gobove bolezni. Od tega gobovega človeka pripoveduje sv. Lukež, da je bil ves poln gob, da je tedaj gobe imel po glavi, po obličju, po rokah, po nogah in po vsem životu. Po tem takem je bil res siromašk, usmiljenja vreden človek. Kader se pa človek v kaki stiski znajde ali v kaki nadlogi, išče si pomoči. Tudi gobovi revež si je iskal pomoči. Kakor hitro je zagledal Jezusa Nazareškega, hitel mu je naproti, pri priči je predenj na kolena padel, se mu z obličjem do tal priklonil, in Gospoda Jezusa milo prosil, da bi ga ozdravil. Imenoval je Jezusa „Gospod,“ s katero besedo je nekama na znanje dal, da spozna Jezusa za svojega Gospoda, to je: za svojega Boga. Spoznal je, da veruje v Jezusovo vsemogočnost, ter je rekel: „ako hočeš, me zamoreš očistiti;“ pa ne tirja samovoljno, da bi ga Jezus moral ozdraviti, temveč se popolnoma izročuje v sveto voljo božjo, ter pravi Jezusu: „Ako hočeš.“

Nad tem gobovim človekom naj se razgleduje slehern grešnik. Vsak človek, ki kak greh stori, je gobov na svoji duši. Vsak greh je goba, je madež, ki omadeževa človeško dušo. In oh, kako veliko grehov imamo na svoji vesti, grehov v djanju in nehanju, grehov storjenih iz slabosti ali v nevednosti ali celo iz hudobije, lastnih in tujih grehov, skrivnih in očitnih grehov! Pokleknilo tedaj tudi mi, ki smo gobovi na duši pred Jezusa, ter ga prosimo: „Gospod! ako hočeš, me zamoreš očistiti.“ — Gobovi človek je pred Jezusa pokleknil, in se z obličjem celo do tal priklonil: bi se mar ne hotli tudi mi poniževati pred Jezusom, ter poklekniti in se spodobno ohnašati, kader molimo ali kader se znajdemo v cerkvi, znajdemo pri božji službi? Saj veste, da smo vsi grešniki. Za tega voljo ne jennajmo ponižno in zaupljivo moliti in prositi: „Gospod! ako hočeš, me moreš očistiti.“

2. „In Jezus je stegnil roko, in se ga je dotaknil, rekoč: Hočem, bodi očiščen. In kar čist je bil od svojih gob.“ O kako dobitljiv in usmiljen je naš Zveličar. Drugim ljudem se je studilo do gobovega moža, komaj da so ga pogledali, dotaknil bi se ga nobeden ne bil: Jezus pa se ves prijazen nanj ozira, stegne svojo roko in se ga dotakne. V tem Jezusovem ravnanju zopet nahajamo grešnikom obilno tolažilo. Kader ljudje grešnika merzijo in zaničujejo zavoljo njegovih hudobij, ga Jezus nikakor ne studi in od sebe ne odvrtače, marveč ga ljubeznjivo sprejema in mu ljubeznjivo odpusti njegove grehe, da se le s skesanim srcem k njemu oberne in pri njem išče milosti in odpuščenja grehov.

Pri tem pa moramo ozir ineti še na nekaj drugega posebnega. Kader so preroki stare zaveze ali aposteljni Jezusovi v novi zavezi čudoma bolnike ozdravljevali ali kakega mertvega obudili v življenje, stalo jih je vse to več truda in prizadevanja; če drugega ne, so

mogli vsaj moliti, ter si z molitevjo božje pomoči sprostiti; zakaj oni nikdar čudeža niso storili v svojem lastnem imenu, temveč so čudeže delali le v božjem imenu s tim, da so Boga klicali na pomoč. Vse drugači pa je Jezus čudeže delal. Gobovega človeka se je Jezus le samo dotaknil, in mu je rekel: „Hočem, bodi očiščen!“ In govovi je bil pri tej priči očiščen in popolnoma ozdravljen. Jezus je tedaj čudeže delal iz lastne moči in v lastnem imenu. Iz tega se vidi, da je Jezus vsegamogočen, da je pravi Bog. O stvarjenju sveta je Bog rekel: „Bodi svetloba, in bila je svetloba!“ in govovemu je Jezus rekel: „Bodi očiščen!“ in bil je očiščen. Jezusova beseda je res božja beseda in Jezusova moč je božja moč. Kdor bi ne hotel verovati njegovim besedam, prisiljen je verovati njegovim delom. Jezus je resnični pravi Bog!

3. „In Jezus mu je rekel: Glej, da nikomur ne poveš; temveč pojdi, in skaži se duhovnu, in opravi dar, kterega je Mojzes zapovedal, njim v pričevanje.“ O tej in še o drugi priložnosti je Jezus prepovedoval, razglaševati in razoznanovati čudeže, ktere je bil storil. Jezus namreč nikoli nikjer ni iskal svoje lastne časti, temveč je povsod iskal le časti svojega nebeškega Očeta. S tim nas je hotel učiti, da tudi mi ne smemo iskati svoje lastne časti in da moramo prav iz serca ponižni biti. Gotovo ni lepo, da bi človek na vse strani okliceval in razglaševal, kar je dobrega storil. Kokoš na vse gerlo kokodaka za vsakim jajcem, ki ga je znesla. Mi kristjani pa moramo pri vseh svojih dobrih delih za kraljevim prerokom moliti, rekoč: „Ne nam, o Gospod! ne nam, temveč svojemu svetemu imenu daj čast.“ (Ps. 113.)

Po zapovedi Mojzesove postave se je moral vsak gobov bolnik, ako je ozdravel, duhovnom skazovati, in še le kader so ga duhovni za čistega spoznali, smel je v družbo med druge zdrave ljudi. Tudi je bilo zapovedano, da so mogli govovi ljudje na dan svojega očiščevanja darovati dva vrabiča in osmi dan po tem dva jagnjička. (III. Mojz. 14, 4. 10.) S tim pa, da je govovemu naročal, naj dopolni to zapoved, je Jezus tudi nam zapovedal, zvesto spolnovati božje in cerkvene zapovedi. Premislite tudi to: Jezus je gobovega, dasiravno je že očiščen bil, vendar le še duhovnemu poslal v očiščevanje. S tim je hotel na znanje dati, kako veliko oblast da bodo imeli še le duhovni nove zaveze. In res nas duhovni pri sv. kerstu in pri sveti pokori od grehov očiščujejo ravno tako, kakor bi nas bil očistil Kristus sam, ki je rekel svojim namestnikom: „Kterim bote grehe odpuščali, so jim odpuščeni.“ Jezus je gobove k duhovnom pošiljal tudi še njim v spričevanje, da bi duhovni iz tega spoznali, da je on res obljubljeni Mesija; zakaj preroki so napovedovali, da bo Mesija gobove očiščeval. S tim naj sklenem I. del pridige o ozdravljevanju gobovega, in naj se prestopim do drugega dela.

II. del.

Jezus ozdravi stotnikovega hlapca.

1. „Kader je pa Jezus v Kafarnaum šel, stopil je k njemu stotnik, kateri ga je prosil, in je rekel: Gospod! moj hlapec leži doma mertvouden, in ga hudo vije. In Jezus mu je rekel: Jaz bom prišel in ga bom ozdravil.“ Ta stotnik je bil vojščak, ki je imel sto vojščakov pod svojo oblastjo. Bil je pa stotnik pobožen mož in Judom močno vdan, ter jim je shodnico ali šolo zidal na svoje stroške. (Luk. 7.) Nat tim stotnikom, ki je tako lepo in ljubeznjivo skerbel za svojega bolnega hlapca, naj se razgledujejo vsi gospodarji in vse gospodinje, ki tuje ljudi, hlapce in dekle, v svoji službi imajo. Stotnik, ki je vojščak bil, bi bil svojega bolnega hlapca lahko odpravil v bolnišnico ali kako drugo hišo; pa tega ni hotel, temveč ga je obderžal v svoji lastni hiši. Lahko bi bil kakega drugega hlapca odpravil do zdravnika po zdravila; pa tudi tega ne stori, temveč se sam odpravi k nebeškemu zdravniku, k Jezusu, ter ga lepo prosi, da bi mu ozdravil boinega hlapca. Kaj ne, da bi oče za lastnega sina ne mogel lepši skerbeti? Njegov mili zgled vsem gospodarjem na serce govori, rekoč: „Ljubite svoje hlapce kakor svoje sinove, in svoje dekle kakor svoje hčere; to bo prav in po božji volji.“ Kako močno pa to Bogu dopade, je Jezus očitno na znanje dal s tim, da se je kar pri tej priči usmilil bolnega hlapca, ter rekel stotniku: „Jaz bom prišel, in ga bom ozdravil.“ O neki drugi priložnosti je kraljič prosil Jezusa, da bi prišel v njegovo hišo, ter mu ozdravil za smert obolelega sina. Jezus pa ni hotel iti v kraljičevo hišo, ampak mu je kar iz daljave ozdravil bolnega sina. K stotniku pa je hotel Jezus v hišo stopiti, ter mu ondi ozdraviti bolnega hlapca. Poglejte! ne le stotnik, ampak tudi Jezus sam je posle ravno tako za ljubo imel kakor lastne otroke. Po tem takem smo res vsi enaki pred Bogom, ki ne gleda na stan in na veljavo ljudi. (Ap. dj. 10, 34.) Kdor le sam na sebe gleda, ljubi le samega sebe, in nima prave ljubezni niti do Boga, niti do bližnjega; kdor pa za svoje posle, za svojo družinjo skerbi kakor za svoje otroke zavoljo Boga, ima pravo ljubezen do Boga, ki je zapovedal: „Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.“

2. „In stotnik odgovori in reče: Gospod! nisem vreden, da greš pod mojo streho; temveč recile besedo, in moj hlapec bo ozdravljen. Zakaj tudi jaz sem človek, ki sem pod oblastjo, in imam vojščake pod seboj, in rečem temu: Idi, in gre; in unemu: Pridi, in pride; in svojemu služabniku: Stori to, in stori.“ Ta stotnik je tedaj Jezusa spoznal za vse-mogočnega Boga, kteremu morajo vse stvari ravno tako pokorne biti, kakor morajo podložniki pokorni biti svoji gosposki. Ko namreč

pravi: „Reci le besedo, in moj hlapec bo ozdravljen,“ hoče s tim reči: Da ti le samo z besedo zapoveš, mora ti bolezen in smert pokorna biti ravno tako, kakor moram jaz pokoren biti svoji gosposki, in kakor morajo meni pokorni biti moji podložniki.

Hvala zavoljo pokorščine, katero hvalo stotnik daje svojim podložnim vojščakom in hlapcem, naj spodbada vse vojščake, vse hlapce in dekile in druge podložne k vdani in voljni pokorščini do naprejpostavljenih in do gosposke. Služni stan je res težaven stan; toda ker je Bog tako naravnal, da so različni stanovi, in da eni zapovedujejo, drugi pa njih zapovedi in povelja spolnujejo, ker bi se brez tega postavni red ne mogel ohraniti v nobeni hiši, v nobeni srenji, v nobeni deželi: treba si je težave, ki jih služni stan nanaša, v svoj prid obračati s tim, da človek s pokorščino posvečuje svojo službo. Zatoraj vi vsi, ki se v služnem stanu znajdete, pridno posnemajte služabnike, od katerih govori današnje sveto evangelje. Ako vam tedaj vaši naprejpostavljeni kaj zapovedujejo, jih pridno ubogajte kakor svoje starše, in tudi oni bodo vas radi imeli kakor svoje otroke. Ako je družinja dobra svojemu gospodarju in svoji gospodinji, bota tudi gospodar in gospodinja dobra svoji družinji. Stotnik je bil dober gospod; dobri pa so bili tudi njegovi služabniki.

3. „Ko je pa Jezus to slišal, začudil, se je in jim je rekel, kateri so za njim šli: Resnično vam povem, toliko vere nisem v Izraelu našel. Povem vam pa, da jih bo veliko od izhoda prišlo, in bodo sedeli pri mizi s Abrahamom in Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu; otroci kraljestva pa bodo pahnjeni v vunanjo tamo; ondi bo jok in škripanje z zobmi.“

Kristus se čudi stotnikovi veliki veri; čudi se jej, ne kakor da bi bila njemu, vsegavednemu Bogu neznana ta stotnikova vera; ampak le zato se jej čudi, da s tim svoje dopadanje na znanje daje nad toliko vero, in da Jude pazne stori na to toliko vero. Judje namreč so se ponašali s svojo pravo vero, in Judovska vera je bila tudi res prava vera v stari zavezi: stotnik pa je bil vojščak, in kar vojščak berž ko ne nevernik. Koliko osramotenje pa je, ako nevernik in vojščak močnejšo vero ima v Kristusa Mesija, kakor pa pravoverni Judje.

Premislimo pa še bolj na drobno naslednje Jezusove besede: „Veliko jih bo prišlo od izhoda in zahoda, in bodo sedeli pri mizi s Abrahamom in Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu; otroci kraljestva pa bodo pahnjeni v vunanjo tamo; ondi bo jok in škripanje z zobmi.“ S temi besedami napoveduje Jezus, da bodo neverniki iz vseh krajev sveta prišli v sveto cerkev božjo, po tem pa s svetimi patriarhi in preroki na nebeško svatovščino; Judje pa, ki so otroci kraljestva, bodo zavoljo svoje nevere zaverženi, ter pahnjeni v peklenske muke. Take so božje nedosegljive sodbe, katerih

se moramo vedno bati po vsi pravici. Mi kar katoliški kristijani smo zdaj tudi otroci kraljestva, ter udje prave cerkve Jezusove: toda če svoje svete vere ne bomo spoštovali, in svojega življenja ne bomo po sveti veri obravnovali, bomo s terdovratnimi Judi vred obsojeni v pekel, kjer bo jok in škripanje z zobmi, ko bodo med tem drugi ljudje, ki jih zdaj zavoljo njih napačne ali krive vere preziramo, po božji milosti sveto vero Jezusovo sprejeli, in namesto nas s svetimi aposteljni vred sprejeti v nebeško veselje.

Poslušajte zdaj še konec evangeljske povesti: „In Jezus je rekel stotniku: Pojdi, in kakor si veroval, tako se ti zgodi! In hlapec je bil ozdravljen tisto uro.“ Ozdravljen je bil po čudežu, ozdravljen po Jezusovi božji moči: toda ta čudež je storil Jezus zavoljo vere stotnikove. „Pojdi, in kakor si veroval, tako se ti zgodi,“ rekel mu je Jezus. Ljubi moji! Jezusova moč je tudi zdaj enako velika, kakor je nekdanj bila: o da bi pač tudi naša vera bila enako velika, kakor je stotnikova bila! Prav pridno toraj oživljajmo svojo vero, oživljajmo sosebno takrat, kader pred svetim obhajilom ponavljamo besede stotnikove, ter pravimo: „Gospod! nisem vreden, da greš pod mojo streho, temveč reci le besedo, in ozdravljena bo moja duša!“ Slehernemu, ki terdno, živo vero ima, poreče Kristus: „Pojdi, in kakor si veroval, tako se ti zgodi!“ Vsako hudo nagnjenje je bolezen, za katero boleha naša duša. Da se tedaj teh bolezni znebimo, ter svoje hudo nagnjenje krotimo, katero nas tolikokrat zapeljuje v stare grehe, nam pomaga gnada Jezusova, s katero poterduje tiste, kateri z živo vero uživajo njegovo sveto rešnje Telo in njegovo sveto rešnje kerv. Amen.

Pridiga za IV. nedeljo po ssv. treh kraljih.

(Od keršanskega upanja sploh; gov. J. M.)

„Jezus je rekel: Kaj ste boječji, maloverni?“
Mat. 8, 26.

Vvod.

Tisti čas je Jezus stopil v čolnič, in njegovi učenci so šli za njim. In glej! velik vihar je vstal na morju, tako, da so valovi čolnič pokrivali: on je pa spal. Njegovi učenci so k njemu pristopili, in so ga zbudili rekoč: „Gospod! otmi nas, poginjamo. Jezus jim je pa rekel: „Kaj ste boječji, maloverni? Tedaj je ustal, in zapovedal vetrovom in morju, in bila je velika tihota. Ljudje pa

so se čudili rekoč: Kdo je ta, da so mu pokorni vetrovi in morje? — Tako nam pripoveduje današnje sveto evangelje. Še enkrat se na Jezusove učence ozrem, vidim jih vse boječe in trepeče, slišim vse maloserčne Jezusa na pomoč sklicevati. Nehoté vsiljuje se mi vprašanje: Ali nismo tudi mi mnogokrat ravno tako maloserčni in nezaupni, kot Jezusovi učenci na morju? — O da bi tako ne bili! Pride kaka nadloga nad nas, nas kaka zopernost doleti, ali obišče kaka nesreča: o kako hitro nam serce vpade, in tarnamo in žalujemo, ravno kakor bi ne bilo nad nami Gospoda, kateri nam vé tudi nesreče in nadloge v naš prid obračati. Zaupanja v Boga bi nikoli ne smeli zgubiti! Zaupanje v Boga ali keršansko upanje nam je tolikanj potrebno, da bi brez tistega celo večnega življenja ne dosegli. Dovolite mi toraj, danes od keršanskega upanja par besedi spregovoriti v imenu tistega Gospoda, kateri je današnji dan svojim učencem čudoma vpokojil nezaupno serce! Jaz toraj rečem:

1. Keršansko upanje je naša potreba, in
2. keršansko upanje je naša sreča. Le zvesto poslušajte!

Razlaga.

1. Sv. vera je luč, ki nam pot proti nebesom razsvitljuje. Sv. vera so vrata v naše zveličanje. Sv. vera nas uči spoznavati Boga trojedinega in njegove svete lastnosti. Sv. vera nam pripoveduje, da je Bog Oče stvaril vse reči; stvaril tudi človeka, ter ga obdal s slavo in častjo, postavil ga gospoda čez dela svojih rok in mu po tem življenju nebesa namenil, ako človek ne greši in si jih sam ne zapravi. Sv. vera nam oznanuje neskončno ljubezen božjega Sina, ki je iz nebes prišel, dal na križu svoje lastno življenje za naše odrešenje, in nas ni odkupil z zlatom in srebrom, temuč z drago ceno svoje rešnje kervi (I. Pet. 1, 18. 19). Sv. vera nas podučuje, in nam um razsvitljuje, voljo k dobremu nagibuje in razliva nad nas svoje sedmere darove. Iz sv. vere spoznavamo tedaj božjo neskončno milost in dobroto, spoznavamo pa tudi božjo nezmerno lepoto. Sv. vera namreč nam pove, da je Bog vsemogočen in neskončno pravičen, neskončno resničen in zvest v obljubah, neskončno dobrotljiv in neskončno usmiljen, večni in nespremenljiv. Sveta vera nas uči, da Boga gledati in vživati je naj večja sreča, naj slajše veselje in naše zveličanje, ki nam ga je Bog pripravil v sv. nebesih.

Ako pa verujemo in spoznamo, da je Bog naš naj večji dobrotnik, in zraven tudi neizrečeno lep in neskončno veličasten, in da je Boga gledati in vživati, naj večja sladkost, najobilniša sreča, ako to verujemo in spoznamo, vname se nam v sercu vroča želja do te preobilne sreče, svojega zveličanja deležni postanemo. In ta vroča želja, to nevgasljivo hrepenenje vzdiguje človeka višje in višje, da oberne svoj pogled od posvetnih sladčic, ki mu serca

nikdar ne nasitijo, in pogleduje le po nebeškem veselju, ki ga čaka tam gori v boljši deželi, kar nam sv. Avgustin lepo pripoveduje rekoč: „Nepokojno je naše serce, dokler v tebi ne počiva, o Bog!“

Ali kakor ptica, ki se kviško vzdigne, viši in viši ferfoli, kedar jej pa moč poide, vpehana se zopet na zemljo spusti; ravno taka se tudi človeku godi: Od ene strani ga želja, Boga gledati in uživati, kviško žene in proti nebu povzdiguje; od druge strani pa mu lastna revščina in nezmožnost zopet serce podira, ker vidi, da iz lastne moči do nebeškega veselja in svojega zveličanja priti ne more. Ali glej! tu mu keršansko upanje na pomoč pride, katero človeka kviško obderži, in serčnega dela, da se terdno zanaša na božje obljube, po katerih nam ni le nebes obljubil, ampak nam tudi pripomočke zagotovil, ki nam pomagajo v svete nebesa. Taki pripomočki so; odpuščanje grehov; brez odpuščanja grehov nam je vhod v nebesa zapert, ker nič nečistega vanje ne more (Apok. 21, 27); gnada božja, ktera nas greha varuje, k dobremu nagibuje, in v dobrem stanovitne ohranja, ker le tisti, ki do konca stanoviten ostane, bo zveličan (Mat. 10, 22.) Vidite, kako imenitno je keršansko upanje, in kako veliko eeno ima, tako, da bi brez keršanskega upanja ravno tako, kakor brez vere, celo zveličanja ne dosegli.

Želja po večnem zveličanju toraj že iz premišljevanja božjega bitja in božjih neskončnih popolnamost izhaja; vendar pa zvesto pričakovanje našega zveličanja, to je, keršansko upanje vendar le ne pride samo po sebi v naše serce. Kakor je sveta vera božji dar, nam od Boga pri sv. kerstu v dušo vlita čednost, ravno tako je tudi keršansko upanje, ki se na vero opira, nadnatorna, nam od Boga vilita čednost, po kterej se terdno zanašamo, od Boga vse zadobiti, kar nam je obljubil, zadobiti namreč večno življenje in pripomočke, večno življenje doseči.

2. To keršansko upanje, ki ga nam Bog pri sv. kerstu v serce vlije, ni le samo naša potreba, temuč je tudi naša sreča. Premislimo to svojo veliko srečo, da namreč keršansko upanje imamo! Kaj bi brez keršanskega upanja reveži počeli? Kam bi se obračali v stiskah in nadlogah sedanjega življenja? In kam bi se djali v smertnih težavah? Imamo pa keršansko upanje in toraj dobro vemo kam se zatekati in kje pomoči iskati v vseh okoliščinah našega življenja. Na ljudi se ne moremo vselej zanašati. Ljudje nam včasih kaj obljubijo, kader pa na spolnovanje pride, morda bi radi, pa ne morejo svoje obljube spolniti. Z Bogom ni taka; ampak kar nam obljubi, vselej nam tudi lahko da, ker je vsemogočen. Včasih so pa ljudje tudi hudovoljni, in dasiravno bi lahko, vendar le nočejo spolnovati svojih obljub. Bog pa ne tako; ampak, kar on obljubi, gotovo spolnuje, ker je neskončno resničen in zvest v svojih obljubah, in zraven tudi še neskončno dobrotljiv in usmiljen, ter pripravljen nam vselej dati, kar je obljubil. Toraj pravi

sv. David: „Zaupajte v njega, izlite pred njim svoje serce Bog je naš pomočnik na vekomaj.“ (Ps. 61, 9.) O kako veselo je pač vse to za nas, sosebnost v stiskah in težavah, v nevarnostih in skušnjavah. Ni se nam treba bati in trepetati, ko nevernikom, ki Boga ne poznajo. Vsegdar se lahko na Boga zanašamo, ker on skerbi za nas. V naj večem terpljenju lahko z Jobom rečemo: „In če me tudi umori, vendar bom le zaupal vanj!“ (Job. 13, 15.) In z Davidom: „V Boga zaupam; ne bom se zlega bal, ki mi ga kak človek storiti vtegne!“ „Moj Bog, v tebe upam, in ne bom osramoten.“ (Ps. 55, 24.)

Vendar se moramo pa pri tem skerbno zmote varovati! Ne smemo misliti, da je že samo upanje zadosti. Samo upanje ni zadosti. Človek mora tudi storiti, kar mu je Bog zapovedal, in se gnadi božje z grehom ne sme vstavljati. Sv. Janez (1. Jan. 3, 21. 22) pravi: „Preljubi! ako nam naše serce nič ne očita, imamo zaupanje v Boga, in karkoli bomo prosili, bomo od njega prejeli, ker njegove zapovedi spolnujemo, in storimo, kar je pred njim dopadljivo.“ — Jezus je stopil v čoln in rekel Petru: „Pelji na globoko, in verzite svoje mreže, da vlak storite. In Simon je odgovoril: Gospod, vso noč smo delali, in nismo nič vjeli, na tvojo besedo pa bom mreže vergel. In zajeli so toliko rib, da se jim je mreža tergala, in so dva čolna ž njimi napolnili“ (Luk. 5). Ako bi aposteljni ne bili storili, kar jim je Jezus zapovedal, ne bili bi tudi rib vjeli; tako mora človek vselej tudi to storiti, kar mu je Bog zapovedal, zvesto spolnovati svete božje zapovedi, in potem naj od Boga vse upa. To je, kar nam sv. Pavl (1. Kor. 4, 4.) naroča, ki pravi, da moramo s strahom in trepetom opravljati delo svojega zveličanja.

Zgled pravega zaupanja v Boga nam je že v starej zavezi pobožni Tobija. Po mnogih nesrečah je v revščino prišel; lastna žena mu očituje s prijatli vred: „Kaj ti zdaj zaupanje pomaga, s katerim si milošno delil in merliče pokopaval?“ Reče jim Tobija: „Nikar tako ne govorite; otroci svetnikov smo, in čakamo življenja, ki ga bo Bog tistim dal, kateri mu nikoli nezvesti niso bili.“ (Tob. 2, 15—18.)

Tudi češki kralj Venceslav nam služi v lep zgled keršanskega upanja. Na boj se odpravlja. Bil pa je nesrečen v boju. Vsa njegova vojska je bila otepena, in on sam od sovražnikov zajet. Jetnika sovražniki vprašujejo, kako se mu kaj sužnost prileže. In Venceslav jim pravi: „Še nikoli nisem bil bolj miren, kakor zdaj. Dokler sem se na brambo svojih ljudi zanašal, imel sem komaj toliko časa, da bi bil na Boga mislil; zdaj pa, ker sem ob njih pomoč, le samo na Boga mislim, in le nanj stavim svoje zaupanje. Svest sem si, da me Bog zapustil ne bo, marveč me bo uslišal, kader ga bom na pomoč klical!“

Pravega keršanskega upanja se učimo tudi iz življenja svetega Valentina. V Rimu, v pglavitnem mestu vsega sveta, je sv. Valentin, pobožen mašnik, Bogu služil, za uboge skerbil, tudi neverne malikovavce je učil: pa ravno zato so ga slepi neverniki sovražili, v ječo zaperli, in rimskemu cesarju zatožili. Rekli so, da ljudem Jezusa oznanuje, kateri je sovražnik njih krivih bogov. Služabnik Jezusov brez vsega straha nauke Kristusove vere cesarju razlaga, in slepoto očituje sovražnim ljudem, ki zveličanski nauk zaničujejo. Cesarju modro govorjenje Valentinovo dopade. „To je učen mož,“ djal je. Divje, sirovo ljudstvo pa se ni dalo vtolažiti in vpokojiti. Cesar služabnika božjega oblastniku Asterju prepusti, naj ga obsodi umoriti ali spustiti, kakor se mu bo vidilo. — Asterij vzame sv. Valentina v svoje stanovanje, in ga zaroti, naj mu prav pove, kdo je Jezus bil, in kakošni so njegovi nauki. Preden sv. Valentin pregovori, poklekne in poprosi Jezusa, da bi mu prav govoriti pomagal. Razsvitljen od sv. Duha začne sv. Valentin učiti, da je Kristusov nauk prava luč večnega zveličanja, ki vsakega človeka razsvitljuje, kateri vanj veruje, in da vsi neverniki v žalostni tami živijo, ki ne spoznavajo Boga, ne Jezusa Kristusa. — Radovedno ga Asterij pobara rekoč: „Ali zamoreš ti slepim pogled dati? Glej, imam slepo hčer, ozdravi mi jo!“ Sv. Valentin jo reče pripeljati. Poln živega zaupanja v nebo pogleda, moli — in ko bi trenil, je spregledala. Kar jih je vpricho bilo, zavzamejo se in ostermé, oče Asterij pa osupne. Pri tej priči vkaže vse kristjane spustiti, ki so za vere del v ječi zdihovali, in se da kerstiti z vso svojo družino. — Cesar, ko to sliši, se nevernega ljudstva zboji, in zapove sv. Valentinu, oblastniku Asterju in vsej njegovej žlahti glave odsekati. — Tako je umerl sv. Valentin, in šel gor v nebesa gledat in vživat, kar je ves čas življenja upal in pričakoval!

Sklep.

O da bi pač tudi mi vsi tako terdno zaupanje v Boga imeli, kako srečni bi pač bili! Keršansko upanje bi nam duha povzdigovalo, kader nam ga žalost do tal pobija! Keršansko upanje bi nam serce dajalo, kader nas vtrudijo preobilne težave na poti čednosti in pobožnosti! Keršansko upanje bi nas celo do groba spremljevalo in storilo, da nas tudi smert nezmerno plašila ne bo! Ob kratkem: keršansko upanje bi nas spremljevalo ves čas našega trudopolnega potovanja na tem svetu, dokler ne pridemo v trikrat srečno deželo, kjer bomo gledali, kar zdaj verujemo, in vživali, kar zdaj upamo. Amen.

Pridiga za Svečnico.

(Marija pomočnica grešnikov; gov. S. G.)

„Pristopite k meni vsi, ki me poželujete, in nasitite se mojega sada;“ tako nas vabi Marija. Eccl. 24, 26.

V v o d.

1. Kdor moliti ne zna, naj se na morje poda, pravi nek prigovor, ki je zelo resničen. Kdor je na Boga pozabil in ga zapustil, naj le gre na nezmerno morje, tam bo spoznal vsemogočno božjo roko. Kako se tam valovi podijo po nepregledljivi planjavi, kako burja tuli, in največe ladije premetava kakor kakošno malo skledo; jadernike lomi, kakor kakošen suh hlod, če tudi so močnejše in obširnejše, ko kateri hrast v naših krajih. In take prikazni so goste, nesreč na morju je obilno. Še ni dolgo — lani novembra — so časniki popisavali tako nesrečno prigodbo. Neka angleška ladija se je peljala v Ameriko, težko obložena, na njej je bilo tudi tristo ljudi. Veter jo zmeša, da se po morju suka. Druga težka ladija prileti proti njej, trešči v njo in jo predere; namesto da bi ljudi rešila, ta sovražna ladija ko blisk naprej hiti. Perva barka se pogrezuje, ljudje vpijejo za pomoč; eni poskačejo v manjše čolnice, pa ti se preveržejo, ker so preobloženi. V desetih trenutkih je barka pod vodo. Le dva mornarja sta se na nekem drevesu rešila, in sta pripovedovala strašno to zgodbo. Kakih deset minut, pravi eden, ko se je ladija pogreznila, čulo se je jokanje, vpitje; in med valovi so ljudje mergoleli na kupu, kakor razdražene mravlje. Kmalo jok potihne, in človeka nobenega na poveršju več videti ni — vsi so se vtopili.

2. Kaj ne, moj kristjan, to je že slišati strašno, viditi strašnejše, v taki nevarnosti biti pa je najstrašnejše! Vendar pa se ti še v veliko večji nevarnosti znajdeš, če smerten greh storiš, in v smertnem grehu živiš. Če se raztreši čolnič tvojega življenja, pogrezne se tvoja duša v ognjeno morje večnega pogubljenja. Mornarji v nesreči kličejo za pomoč, vsako bruno porabijo, da bi se rešili vtopa, in Boga prosijo za pomoč. Tako je tudi dobrotljivi nebeški oča nam revnim grešnikom dal močno ladijo za pomoč — Marijo Devico — naj bi se tudi najhujši grešnik še v zadnjem trenutku ne pogubil. In to našo pomočnico smo danes prišli častiti. Marija nas tudi lepo opominja, naj bi pregreho zapustili, da uvidemo nevarnosti večnega pogubljenja. Marija sama nas k sebi vabi: „Pristopite k meni vsi, ki me poželujete, in nasitite se mojega sada.“ —

3. Kaj pomenja tvoje žalostno, prestrašeno lice? Kaj kažejo tvoje solzne oči? Oj že vem kaj to pomenja! Hudobija te je bila oslepila, v grehe si zašel, pogubljenja se bojiš; pa zdaj bi se rad poboljšal, zato si prišel k Mariji, za pomoč prosit. Naj bi vsi grešniki vedno pri Mariji Devici pomoči iskali, zato vam želim danes resnico razlagati: Marija je pomočnica grešnikov, kar se vidi:

1. Iz svetega pisma.

2. Iz vsakdanske skušnje.

O Marija Svečinska! razsvitluj vsem grešnikom temne steze, ogrevaj serce poslušalcev mojih, naj začnejo Boga iskreno ljubiti; vodi moj revni jezik, da o tebi Marija, naša pomočnica, dostojno govorim sebi in poslušalcem v zveličanje! —

Razlaga.

1. Lepi božji raj se je po nesrečnem grehu spremenil v solzno dolino. Človek poprej ljubček božji po nepokorščini postane zaverženec, revež, nesrečnež. Postane sužnik satanov, vreden pogubljenja večnega. Ta Bog se človeškega roda usmili, mu da mogočno pomočnico Marijo Devico, kakor nas uči samo sveto pismo.

a) Komaj ko sta Adam in Eva svoj greh bila spoznala, in kazen dobila, vidila časno in večno nesrečo pred seboj, sta se milo jokala gredé iz raja. Bog se ogleda na objokana grešnika, in kmalo jima obljubi pomočnico, ki nju bo rešila pogubljenja: Bog namreč sam tako govori: „Sovraštvo postavim med teboj — peklenška kača — in med ženo, med tvojim zarodom in njenim zarodom; ona bo tebi glavo sterla, ti jej boš vpeto zalezovala.“ Gen. 3, 15. — Žena, katero Bog tukaj grešnemu Adamu in vsem grešnikom obeta, ki ima kači, hudobnemu duhu — glavo streti — vso moč vzeti, ta žena od Boga grešnikom dana je po enoglasnem nauku sv. katoliške cerkve, preblazena žena Marija Devica. Ona je zvoljena mati Zveličarjeva, je satana premagala, ko nikoli najmenjšega greha ni storila. Ona je pa tudi naša pomočnica zoper satana — zdravilo daje vsakemu grešniku. —

b) V svetem pismu so take besede in prilike zapisane, kar sv. cerkev obrača na Marijo, da nam kažejo Marijo pomočnico posebno za revne grešnike. — Eccl. 24, 19. „Rastla sem kakor lepa oljka na polju. Marijo imenuje tukaj sv. Duh lepo oljko zavoljo njene milote in usmiljenja, ki mir napravi med Bogom in grešnikom.“ „Kakor na polju odpertem stoji ta oljka Marija, da vsak, kateri je od satana ranjen po grehu, pri njej hladilnega olja — tolažbe, usmiljenja, odpuščanja, dobiti zamore.“ Kornelj a Lapide. — Izmed mnogih drugih lepih prilik o Mariji še le samo eno omenjam, ki nam tudi lepo kaže, da je Marija od Boga določena in dana pomočnica grešnikov. Zah. 13, 1. Tisti den se bo studenec — zvirk — odperl hiši

Davidovi in stanovnikom Jeruzalemskim za omivanje grešnika in omadežane. Ta odperti zvirki milosti božje za vsakega človeka, ki je omadežan, je zopet le Marija. — Studenček Marijine pomoči je vsakemu odpert, vsak lahko zajema in pije, ali je pobožnik ali grešnik. Vsakemu hasni, nikomur ne škoduje, vsakega okrepča, vsem je sladek, slehernemu Marija pomaga. Ker Marija je nad vse povišana kraljica, vsakega brani, vsakemu pomaga, za vsakega skerbi.

c) Naj boljše in naj jasnejše nam pa sv. Duh razodeva Marijo, da je resnično nam grešnikom dana usmiljena pomočnica. — Za Marijo zgovarja sv. Duh prelepe besede: „Jaz — Marija — sem ko ters sladek in dišeč sad rodila, in iz mojega cvetja je častiti in obilni sad. Jaz sem mati čiste ljubezni, straha, spoznanja in svetega upanja. Pri meni je vsa milost, pota in resnice, pri meni je vse upanje življenja in čednosti. Pristopite k meni vsi, kateri me poželjujete, in nasitite se mojega sada. Ker moj duh je slajši ko med, in moj delež je prijetnejši ko sterd in sat. Moj spomin je v večne rodove. Kdor mene je, bo še lačen, kateri mene pijejo, bojo še žejni. Kdor mene posluša, ne bo osramoten, kateri po moje delajo, ne bojo grešili. Kteri mene oznanujejo, bojo imeli večno življenje.“ Ecc. 24, 23—31.

O kolika tolažba za nas grešnike! Bog sam nam je razodel in naznanil po svetem pismu, da, kdor hoče pogubljenja rešen biti, naj se k Mariji poda, ker ona je naša pomočnica in pribežališče grešnikov, kakor se je premnogokrat čudežno skazala, česar nas prepričujejo vsakdanske skušnje. In to še v drugem delu.

2. Danes obhajamo god Marije Svečinske, v spomin, ko je nekdaj prinesla Jezusa v tempelj in ga Bogu darovala. Z veseljem ga sprejme Simeon v naročje, in si želi umreti z Jezusom združen. Tudi se danes blagoslavljuje sveče za službo božjo celega leta. — To nas uči, da še zdaj Marija prinaša Jezusa, ko je človek že star v pregrehab, ko se mu že mertvaška sveča užiga, še pride Marija z ljubim Jezusom, pomaga revežu iz greha, ga reši pogubljenja večnega. Saj Marija je najboljša pomočnica vseh grešnikov. Zato sv. Bernard Marijo hvali: „Ti o Marija! ne zaveržeš grešnika, če je še tako nagnusen; ti ga ne zapustiš, če k tebi vzdihuje, in objokan pri tebi pomoč išče. Kakor ljubezniva mati ga potegneš iz brezna obupnosti, vlivaš zaupanja dišavo v njegovo dušo, in ne prenehaš, dokler grešnika z Bogom ne spraviš.“ — In to niso nečimerne besede prazne hvale, temuč so celo resnične. Marija se je skazovala pomočnica tam in tu, ko si grešnik nič več ni mogel in ni vedel pomagati. Iz premnogih takih čudežnih zgledov vsakdanskega življenja vam želim samo eden ali dva naznaniti, da spoznate, da Marija je resnično pomočnica grešnikov. —

Živel je na Laškem nek mladeneč, ki se je bil pogreznil v sleherno nečistost. Poštenje in sramožljivost je bil že celo zgubil. — Obnašal se je strašno razuzdano — na skrivnem in očitnem. Pa

pri takem grešnem življenju je zapravlil svoje zdravje in mirno vest. — Zdaj se oberne do nekega pobožnega možaka, mu razodene svojo bolezen, razkrije svoje grešno ravnanje in mu naznani strašno hudo, nemirno vest, ki ga peče, da mu je obupati; pa ga tudi prosi, naj mu da nauk in nasvet, kako bi se rešil grešne navade nečistovanja; kako bi se zognil pogubljenja, v kterega ga njegov greh tira; in kako bi po nečistosti zapravljeno telesno zdravje zopet zadobil. Stari pobožni mož mlademu mehkužnežu reče: Mladeneč! v veliki nevarnosti si za dušo in telo, pa pomoč še zamoreš dobiti. Oberni se urno k Mariji Devici. Vsako jutro in vsak zvečer moli eno Češčenomarijo, zогiblji se slabe tovaršije in se spovej svojih storjenih grehov. — Mladeneč pazljivo posluša nauk starejšega prijatla; vsako jutro in vsak zvečer kleči pred Marijo, goreče moli in jo prosi: Sveta Marija prosi za me grešnika zdaj in ob smertni uri. — In glejte! Marija ponižne prošnje objokanega grešnika ni zaverгла. Marija mu sprosi, da se spreoberne, poboljša, da začne greh sovražiti in pobožno živeti. Marija je pomočnica grešnikov! — Tako stori tudi ti keršanski mladeneč, keršanska deklica, ki te skrunijo in pečejo enake pregrehe, in ti časno in večno nesrečo protijo; — ja mi vsi, ki nas butara grehov teži, in se pogubljenja bojimo, pritecimo danes k ljubi Devici Mariji, ki je naša najboljša pomočnica: — saj nas ona prijazno vabi k sebi: „Pristopite k meni vsi, ki me poželujete, in se nasitite mojega sada — Jezusa.“ —

V neki vesici Ornskega okraja na Francoskem napade leta 1835 dolga, huda bolezen nekega slabovernega kmeta. Mislili so že, da je blizo smerti. V strašnih bolečinah pa noče nič slišati ne o zdravniku, ne o spovedniku. Njegova pobožna, žalostna žena se v tej stiski oberne k Mariji, tolažnici žalostnih in pomočnici grešnikov. Pokaže možu svetinjo Marije Device, naj jo poljubi, pa se oberne in noče, ker greh ga je celo popačil. Bolezen napreduje. Žena vedno moli, in zopet prinese svetinjo, in jo možu ponudi. Rad jo sprejme, poljubljuje podobo Marijino, in poželi spovednika. Med tem prav goreče moli in prosi Boga za milost resnične spovedi. Spove se, kakor popolno spreobrnjen, sprejme goreče sveto popotnico Rešnega Telesa, pa tudi objubi, če mu Bog še ljubo zdravje da, hoče poravnati vsako pohujšanje svojega poprejšnega grešnega življenja. — Smertna nevarnost zgine, bolezen ga popusti. Pismice, katero je ozdravljeni svoji sestri pisal, se tako le glasi: „Moram ti naznani svojo čudežno speeobrnjenje. Nič nočem več drugega misliti, ko svoje pretečeno življenje obžalovati, in hvaliti božjo previdnost. Moje serce, moja duša, vse je na enkrat spremenjeno v meni. Vera nastopi namesto dvoma. Ko sem se svojih grehov spominjal, bilo je moje zaupanje popolno, ko sem pribežal k Mariji. Ne morem dvomiti, da me je ona očitno varovala, ker zadobil sem telesno, pa še dražje dušno zdravje — po Mariji. Moje perve stopinje so bile, da sem šel v cerkev Šampo zahvalit se Bogu, kjer me je sreča došla,

da sem na praznik brezmadežnega spočetja Marije Device bil pri svetem obhajilu. Čutim se tako srečnega, kakorkoli je na zemlji mogoče, upam od Marije dobiti tudi milost, da zvesto stanoviten ostanem.“

Sklep.

Idi grešnik tudi ti k Mariji pomočnici, če hočeš z Jezusom se spraviti, se rešiti pogubljenja. Danes nas vse vabi: „Pristopite k meni, ki me poželjujete in se nasitite mojega sada.“

O Marija naša mati!

Mi sem k tebi prišli smo;

In ti čemo hvalo dati,

Te za milost prosimo:

Oj Marija, oj Marija —

Prosi Jezusa za nas. Amen.

Postne pridige.

(Spisal J. G. v Lj.)

I. pridiga: Jezus moli na oljski gori.

„Moj Oče, če je mogoče, naj gre ta kelh memo mene.“
Mat. 26, 39.

V v o d.

Ko je cesar Konstantin se hotel v boj podati, da bi bil Rimljane trinoga Maksencija rešil, pa se je za svoje vojskne trume tresel, je ukazal svojim keršanskim vojakom, naj se k svojemu Bogu obrnejo in ga prosijo, da bi mu zmago podelil. Ti so storili po njegovi želji, in glejte, ob svitem dnevu se je cesarju plameneč križ na nebu prikazal z nadpisom: V tem znamenji boš zmagal. Prihodnjo noč se mu Kristus sam prikaže in mu ukaže, s takim križem svoje bandera okinčati. Konstantin je to storil, in v kratkem svojega sovražnika Maksencija popolnoma premagal. Iz hvaležnosti za to zmago se je Konstantin nekaj let potem kerstiti dal, in je tako prvi keršanski cesar postal.

Tudi mi smo vojaki Kristusovi, in le v znamenji svetega križa bomo zmagali. Mi smo v vojski zoper sovražnike sv. vere in našega

zveličanja. Zdajni dnevi so hudi postali; sovražniki sv. cerkve, naše matere, se od vseh strani vzdigujejo, se zoper njo vojskujejo z besedo, s spisi in z djanjem, in njim se pridružujejo še pohujšljivi, ki se s svojim slabim zgledom prizadevajo tudi, v unih še dobrih kristjanih vero in čednost spodkopavati; in kaj nam bo še prihodnost prinesla, to je še skrito pred našimi očmi. Pripravljeni pa moramo vedno biti za to vojsko, in za njo ne vem boljšega orožja, kakor je sv. križ, ki je že svet premagal in ga še premaguje. „V tem znamenju boš zmagal!“ je Bog cesarju Konstantinu rekel: „Ni v drugem zveličanja, kakor v Kristusu križanem“ — to nam tudi sv. Pavl pove. — Pod znamenjem svetega križa se tudi hočemo v tem postnem času s pobožnim duhom zbirati, da bomo svoje duše za to vojsko krepčali, in da nas sovražniki ne najdejo nepripravljenih, naj pridejo kader hočejo in od kodar hočejo. Tako bomo tudi najbolj v duhu sv. cerkve živeli, koja nas sosebno postni čas vabi in napeljuje, Kristusovo terpljenje in njegovo britko smert goreče premišljevati, in pri tem premišljevanju kakor v zerkalu gledati, v kakošnih čednostih moramo svojega Zveličarja posnemati, da bomo tisto moč in gnado zadobili, ki nam je potrebna, da v vojski za Boga in za zveličanje svoje neumerjoče duše ne omagamo in konca ne vzamemo. Iz tega namena je sveta cerkev že dalj časa vpeljala lepo navado, od prve pepelnične noter do velikonočne nedelje vsak teden in dan obhajati s svojimi molitvami in z daritevjo sv. maše v čast kakošne skrivnosti Jezusovega terpljenja, in za ta post in čas sem se namenil, z vami premišljevati nekatere tistih skrivnost, ki jih sv. cerkev v tem času obhaja. Danes začnem s premišljevanjem skrivnosti Jezusove molitve na oljski gori. Jezus daj nam svojo pomoč!

Razlaga.

1. Ko je bil Jezus s svojimi aposteljni dokončal zadnjo večerjo, ta vedni čudež svoje neskončne ljubezni, je prišla noč, v kteri sta nebo in zemlja žalovala. Tamota in tihota ste oljsko goro pokrivala, kakor da bi bila natora že sama čutila, da bo njen stvarnik sam tam gor svojo čez vse imenitno molitev opravil. V tem pride Jezus z enajsterimi aposteljni na oljsko goro in jim reče pomenljive besede: Moja duša je žalostna do smerti; ostanite tukaj in čujte z menoj. In se je oddalil od njih za lučaj kamnja, in je molil dolgo, v britkosti in žalosti svoje duše. Ako pa hočemo to molitev prav razumeti, poprašujmo naj prej, kdo je to molitev na oljski gori opravil? In odgovorilo se nam bo: Jezus, ki je od vekomaj na tronu vsega veličastva na strani svojega nebeškega Očeta sedel, je tukaj v ponižni podobi klečečega človeka molil; — Jezus, Bog od vekomaj, obdan z vso nebeško visokostjo,

je tukaj kakor sin človekov z britko, do smerti žalostno dušo klečal: — Jezus, ktereга so vsi angeljski kori od dne njih stvarjenja molili, kteremu je nebeški oče sam rekel: Ti si moj sin — on je tukaj klečé molil svojega nebeškega Očeta. Visokost vseh pozemeljskih kraljev še ni senca proti Jezusovi visokosti, ker on je Bog. Svetost vseh nebeških angelov je komaj kaplja morja tiste svetosti, ki Jezusa kinči, ker on je Bog — in tukaj na oljski gori je Bog sam Boga molil.

Ako hočemo to Jezusovo molitev prav razumeti, poprašujmo na dalej, zakaj je on na oljski gori tako dolgo in v taki britkosti molil? Je znabiti nebeškega Očeta prosil, naj mu legionov angelov pošlje, da bi bil svoje veličastvo ljudem razodel? O ne, zakaj en sam miglje njegov bi bil zadosti, in angeljski kori v vsi svoji svitlobi bi ga bili obdali. — Je znabiti nebeškega Očeta prosil, mu tron Davidov dati, da bi bil pozemeljski kralj postal, kakor je ljudstvo hotlo in so Judovski duhovni oznanovali? — Pa le ena besedica bi bila zadosti in vsi tisti milijoni judov, ki so bili k veliko-nočnemu prazniku v Jeruzalem prišli, bi bili na njegovo stran se vstopili: toda njegovo kraljestvo ni bilo od tega sveta. — Skrivnosti, zakaj je Jezus na oljski gori molil, bi se mi ne upali izreči, ko bi je Bog sam ne bil rezodel: on je molil za naj večje poniževanje. Prosil je svojega Boga Očeta, naj se sme pred njegove oči pokazati v podobi najvišega hudodelnega, obloženega z grehi celega sveta. Opomnil ga je v svoji molitvi na človeški rod, ki je, po satanu zapeljan, v svoji slabosti se pregrešil: pokazal mu je duše, ki so živele od Adama do tiste ure in bodo živele do konca sveta; omadeževane z obilnimi grehi, kterim onim so še vrata nebeške zaperte, in ki vsi hodijo po potu pogubljenja. Ker je vedel, da vsi angeli jih niso v stanu odrešiti, in da le on sam, ki je pravi Bog in človek skupej, je v stanu jezo nebeškega Očeta potolažiti, vergel se je na kolena pred tron božje pravice in je prosil svojega Očeta, naj vse grehe celega sveta nanjga položi in ga spozna za tisto jagnje, ki odjemlje greha sveta. — Tako se je kakor grešnik vseh grešnikov Jezus v svoji molitvi na oljski gori pred svojega Očeta postavil in je prostovoljno zadolženje celega človeškega rodu nase vzел. — Potem se je s svojim vsegavidnim očesom pogledal v podobi, v kteri se je v tej molitvi pred svojim Očetom znajdel. Vidil je na sebi vse bogokletstva, vse malikovavske nemarnije, vse oskrunjenja svetih dni in krajev, vse grehe slabih starišev in otrok, vse pobijanja in pohujšanja, vse sovraštva in obrekovanja, vse nečistosti in krivice, ja vidil je, kako ga vse pregrehe, ki jih je kdaj kdo storil ali jih bo še storil, obdajajo in pokrivajo kakor obleka človeško telo. Ali se je potem čuditi, da se je Jezus pri pogledu te gnjusobe v svoji milosti tresel in z britko besedo v nebesa klical: Oče, če je mogoče, naj gre ta kelh memo mene, da bi ga ne pil; pa ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.

In volja njegovega Očeta se je zgodila, kateri je v ostrosti neskončne pravice gledal na svojega Sina, ki je kakor namestnik grešnega človeškega rodu pred njim klečal. Toda ni bilo slišati besede: ta je moj ljubeznjiv sin, nad katerim imam dopadenje, temuč angeli so z zakritim obrazom zdihovali: Glejte jagnje božje, ki odjemlje greha sveta.

2. Ko je bil Jezus po dolgi molitvi vstal, podal se je kapoteljnomo in jih je našel speče; žalostno jim je očital: kaj, še eno uro niste mogli z menoj čuti? O ko bi vi vedli, kaj sem zdaj jes za vas storil, gotovo bi bili molili, ne pa spali. Zopet je Jezus šel na prejšni kraj molitve, ter se je vergel na kolena pred svojega Očeta, z grehi obložen pred ojštega sodnika, in je zopet začel moliti kakor namestnik vseh grešnikov.

Vedel je, da po grehu pride kazen, in pred oči se mu je vstopila podoba vsega terpljenja, kakor so jo bili stari preroki narisali; zato se je popolnoma vdal v voljo svojega nebeškega Očeta, in ni le hotel pred svojim Očetom v podobi grešnika biti, ampak tudi vpričo vsega ljudstva kakor očiteno hudodelnik za grehe sveta kaznovan biti. — Spomnil se je zdaj vsega britkega terpljenja, ki prihodnje ure nanj čaka. Vidil je v duhu priti druhal sirovih vojakov z izdajavcem, se zvezati in se vleči pred krivične sodnike, slišal je njih zasramovanje in preklinovanje, čutil je v duhu kervavo bičanje in kronanje, vidil se je kervjo politega na strani Barabasa, slišal je Pilatovo besedo: poglej o človek, in slisal vpitje in kričanje svojih sovražnikov: križaj ga, križaj ga. Vidil je v duhu se s križem obloženega, in kako se njegova sv. kri z nogami tepta; ozerl se je na bolečine svoje ljube matere in na svoje lastno križanje. — Vse te terpljenja je on v duhu pregledal, ki so ga še čakale v kazen za grehe, ki jo je hotel prestati, zato se je pri pogledu vseh teh dušnih britkost in telesnih težav zopet stresel po svoji človeški natori, in še z britkejšo besedo kakor pervikrat je v nebesa klical: O če, če je mogoče, naj gre ta kelh terpljenja mimo mene, da ga ne pijem; toda ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi. — In volja njegovega Očeta se je zopet zgodila; njegovi razžaljeni večni visokosti je zamogel le Jezus zadostiti s svojim terpljenjem; neskončna hudobija greha je tirjala tudi neskončno pokoro.

3. Jezus se je potem še v tretje v molitev podal, se je na kolena vergel pred svojega Očeta kakor namestnik vseh grešnikov, obložen z grehi celega sveta, in od svojega lastnega Očeta obsojen, da dela ojštro pokoro za vse te grehe. — Ko je on v tej molitvi vse to pri sebi premišljeval, polastila se je taka britkost in strahota njegove sv. duše, da mu je kervavi pot po čelu tekla, da se je on na tla zgrudil. — Njegova naj svetejša in najčistejša duša se je videla vso poniževano in zasmehovano in zasramovano, zavoljo velike ljubezni, v kateri se je Jezus dal ponižati in do smerti, ja do smerti

na križu; in to je bil pravi vzrok njegove smertne britkosti, ne pa strah pred telesnim terpljenjem.

Angel se mu je še prikazil, ter mu oznanil, da bo kervavo delo njegovega odrešenja nebeškemu Očetu čez vse dopadljivo. — In kakor se ves oslavljen človek po požirku vina okrepeča in poživi, tako je tudi to oznanilo Jezusa napolnilo s serčnostjo, začeto delo odrešenja dokončati. Vzdignil se je, je zbudil svoje aposteljne iz spanje in je šel izdajcu naproti.

Tako je Jezus svojo daritev za nas začel na oljski gori. Prav za prav se je ta daritev začela že v raji, ko je Bog Adamu rekel, da bo eden iz Evinega zaroda kači glavo sterl; pa Adam, ko je to slišal, se je razveselil, se zahvalil, in angeli so se z njim radovali. Nadalej se je Jezus daroval, ko je bil človek postal, in je kakor majhen otrok v jasliah ležal; ali tačas so angeli prepevali: Čast Bogu na visokosti, in pastirji in kralji so ga prišli molit. Bila je daritev, ko je Jezus po 40danskem postu pripustil, da ga je satan skušal; pa on ga je zgnal, in angeli so prišli ter mu stregli. Ker je Jezus tri leta ljudi podučeval, bilo je tudi to triletna daritev, pa on je hodil po svetu kakor Bog in človek skupej, ljubljen od svojih prijatlov, občudovan skorej od vsega ljudstva. — Pa nobena teh daritev ni bila enaki daritvi, ki jo je v svoji molitvi na oljski gori opravil. Tukaj, bi skorej rekel, se je Jezus, kolikor je bil v stanu, svoje božje natore znebil; svoji vsegamogočnosti se je tako rekoč odpovedal, ker ni svojih sovražnikov zaterl, in ni s križu stopil. To svojo vsegamogočnost je še le potem razodel, ko je na križu viseč rekel: Dopolnjeno je, ker pri teh besedah se je po njegovi vsegamogočnosti zemlja stresla, solnce je otemnelo, in mertvi so iz grobov vstajali. Na oljski gori ni svojih ust odperl, učiti nebeško modrost, le nedolžnost svojega življenja je zagovarjal. Na oljski gori se je ponižal do podobe naj večega grešnika, in zapuščen od vseh svojih prijatlov in obdan od naj hujših sovražnikov je odtod sam do Golgate šel.

Sklep.

Kedarkoli bo nam oljska gora na misel prišla, spomnimo se vseh svetih skrivnost Jezusove molitve na tej gori, premišljujmo jo s hvaležnim srcem, in vselej bomo spoznali, kako nas ta molitev tolaži, kako nas ta molitev svari, kako nas ta molitev uči.

Dokler ima človek še kaj vere, vesti in spoštenja v sebi, toliko časa mu tudi greh ne more prazna reč biti, toliko časa mora tudi greh sovražiti; kadekoli pa v sercu kterelega človeka vera, vest in spoštenje odmerje, potem se ni čuditi, da se norčuje s tem, če v naj veče hudobije zabrede. Vi, preljubi! upam imate še vedno vero, vest in spoštenje v svojem sercu, zato se vam mora tudi nad grehom studiti, in premišljevanje Jezusove molitve na oljski gori vam mora v veliko tolažbo biti, če si mislite: Jezus, Sin božji je iz ljubezni do nas naše grehe nase vzel, še prej kakor smo jih sto-

rili; on je za nas dolg plačal še prej, kakor smo bili rojeni. Ko bi bili toraj v vojski tega življenja tudi padli in grešili; tako je za naše grehe že Jezus zadostil; le dolžnost nam še ostane, da se Jezusovega zadostenja s pravo pokoro, z grevengo, odkritoserčno spovedjo in poboljšanjem vredne storimo.

Tistim grešnikom pa, ki so vero, vest in poštenje, že zapravili, ki se nočejo k Bogu obrniti, in v svojih grehah brez premislica živé, je spomin na Jezusovo molitev na oljski gori v strašno svarjenje. Takemu rečem: Tudi ti nisi v stanu tožiti, da boš enkrat umerl, in potem pride sodba. Že tvoja nemirna vest ti mora povedati, da boš enkrat sojen, in še celo stari nejeverniki te opomnijo, da po sodbi pride večnost polna terpljenja za grešnika, večnost polna veselja pa za pravičnega. Kaj pa, ko bi ti Bog rekel: Še danes tirjam tvojo dušo iz tvojih rok, še danes daj odgovor od svojega hiševanja? Kaj boš odgovoril, kader ti enkrat Jezus pri sodbi poreče: „Glej, zavoljo tebe sem kervavi pot na oljski gori potil, zate sem smertne težave prestal, tvoje grehe sem nase vzel, hotel sem te odrešiti, pa ti si mojo ljubezen zaničeval; kdo te bo zdaj rešil? Svet si že zapustil, svojega Boga si zaničeval, satanu si služil, njemu se toraj pridruži v večnem pogubljenju. — Če se tudi ti, moj kristjan! zavoljo svojih grehov tako ojstre sodbe bojiš, tako poslušaj: pri smertni težavi Jezusovi na oljski gori te prosim, poboljšaj svoje življenje, dokler te smert ne zgrabi in te Bog k sodbi ne kliče, ker iz pekla ni nobenega odrešenja več.

Vsi pa si iz Jezusove molitve na oljski gori tale nauk posnemimo: On je molil: Moj Oče, če je mogoče, naj gre ta kelh memo mene, da bi ga ne pil; — in kelh terpljenja ni šel memo njega, Sin božji ga je moral piti, ker je bila tako volja njegovega Očeta, kateri je svet tako ljubil, da je svojega Sina zanj v smert dal, in ta Sin je bil Očetu pokoren do smerti na križu. — Tudi mi večkrat zdihujemo k Bogu: O Bog usliši mojo molitev, pusti ta kelh terpljenja memo mene iti — in vendar moramo kelh terpljenja piti, ker to za nas dobro spozna tisti naj ljubeznjivši nebeški Oče, ki je svojega Sina za nas v smert dal. Ker je pa za nas svojega Sina dal, ali pa nam z njim ne bo tudi vsega dal, kar mi k svojemu zveličanju potrebujemo?

Bog nam že večkrat v življenju pokaže, zakaj naših molitev ni hotel usliševati, vse drugači bo nam pa to še le v večnosti razodel, zato da bi ga mi tukaj in tamkaj častili in hvalili. Zato hočemo zanaprej vsi vdani v božjo voljo moliti: če se tudi ne godi, kakor jes hočem, se vsaj tako godi, kakor Bog hoče, in to je vedno naj boljše. Moj nebeški Oče! ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi! Amen.

2. pridiga: Jezus je bil s ternjem kronan.

Spletli so krono iz ternja, in mu jo
djali na glavo. Jan. 19, 2.

V v o d.

Leta 1239 na ednajsti dan mesca avgusta se je bilo pred mestom Sens (San) na Francoskem brezštevilno veliko ljudstva zbralo. Gnječa je velika bila postala, ko se je francoski kralj, sv. Ludvik, vratom tega mesta približal, spremljan od svoje matere, sv. Blanke, in od veliko knezov, škofov in mašnikov. Sv. kralj je prišel, brez vsacega znamenja kraljeve visokosti, bos proti mestu, in je s svojim bratom Robertom nesel drago zlato skrinjico, v kateri je bila tista ternjeva krona shranjena, ki jo je naš Zveličar na svoji glavi imel, katero mu je bil Konstantinopolitanski cesar Balduin II. daroval. Po to predrago svetinjo je kralj sam pet milj daleč šel, da jo sprejeme, in jo je poln svetega veselja in ves objokan, spremljan od velike množice v škofijsko cerkev mesta Sens nesel. Odtod so to sv. krono v Paris prinesli, in osem dni potem, to je 18. avgusta, jo je kralj s svojim bratom zopet peš in brez vsacega znamenja kakošne kraljeve časti vpričo obilnega ljudstva, ki je bilo prihitelo to svetinjo počastiti, nesel v veliko cerkev v Parizu, in, ko je v mesto stopil, je vse ljudstvo zavpilo: „Počeščen bodi, ki pride v slavo Gospodovo, po kterega skerbi in delovanju je naše kraljestvo s tem čez vse vrednim darilom poslavljen.“ Kralj s svojimi plemenitaši in njegovi podložni so odslej to sv. svetinjo grozno častili, in po celi francoski deželi so začeli 11. avgusta praznovati spomin prenešenja sv. ternjeve krone Jezusove. —

Spomin te sv. krone tudi pri nas v postnem času obhajamo, in v začetku sv. maše tistega dne nam sv. cerkev z besedami visoke pesmi pravi: „Pridite, Sionske hčere in poglejte kralja Salamona s krono, s katero ga je kronala njegova mati.“ Premišljujmo torej tudi mi danes kronanega odrešenika in njegovo kraljevo krono, s katero se je bil dal zato kronati, da bi bil nam krono večnega življenja zaslužil in sicer po napeljevanju mašne molitve tistega dne, ki se glasi: „Vsegamogočni Bog, mi te prosimo, daj nam, ki v spomin terpljenja našega Gospoda Jezusa Kristusa njegovo ternjevo krono na zemlji častimo, zaslužiti, da bomo od njega v nebesih s častjo in slavo kronani.“ Prevdarimo tedaj žalostno kronanje našega Odrešenika in preglejmo tiste krone, ki jih moramo tukaj v življenju nositi, ako hočemo nebeško krono doseči. Pripravite se!

Razlaga.

Ko je bil krivični sodnik Pilatuž Jezusa, nedolžno jagnje božje, bičati ukazal, preterpel je on nepopisljivo velike bolečine. Njegovo sv. telo je bilo s kervjo in ranami vse obdano, in od besedice do besedice se je bilo pri bičanju spolnilo prerokovanje Izaijevo, ki pravi: „Od podplatov do temena ni nič zdravega na njem, rana in proga in otekla bula ni ne obezana, ne z zdravilom zdravljena, ne z oljem omečena.“ „Nima je ne podobe, ne lepote, bil je ranjen zavoljo naših grehov, in potert zavoljo naših hudobij.“ Pa oslepljena divjost sirovih beričev še ni bila nasitena, hotli so mu nove poniževanja, nove in še večje bolečine pripraviti kakor jih je bil že do zdaj preterpel. Slišali so, da se je hotel za kralja postaviti, in da se je v resnici judovskega kralja imenoval. Zato so ga zdaj hotli zaničljivo kralja narediti, ga zasramovanega slovesno kronati in se mu priklanjati. Vlekli so ga torej v sodišče, kjer se je kmalo cela truma vojakov okoli njega zbrala, so obleko, v katero so ga bili po bičanju oblekli, ž njegovega ranjenega života potegnili, mu rudeč raztergan plajšč čez ramena vergli, mu terst v znamenje kraljeve palice v roko dali in ga na kamen posadili. Potem so iz močnih in ostrih ternjev strašno krono spletli, mu jo na glavo postavili, in so mu jo s palicami tako močno v glavo vbijali, da so se ostri ternji globoko v glavo vsadili, in da je kri od vseh strani tekla in njegov sv. obraz polivala. Kdo si je v stanu neizmerne bolečine le misliti, ali jih pa še celo vredno popisati, ki jih je Jezus pri tem kervavem kronanju prestal? — Pa ne moremo dvomiti, da ga je gerdo zasmehovanje še hujši bodlo, s katerim je ta divja druhal njegovo sv. dušo ranila. Ko so ga bili namreč z znamenji kraljeve časti okinčali, začeli so se mu smejati in spakovati, so norčevaje se ž njim svoje kolena pripogovali in ga pozdravljali rekoč: bodi pozdravljen judovski kralj! Nekteri so mu v obraz pljuvali, drugi mu zaušnice dajali; eni so ga s pestmi bili in z nogami suvali, drugi mu zopet terst iz roke jemali in ga ž njim po glavi bili, tako, da so ternji zmiram globokeji ga zbadali, da so bile rane večje in da so se bolečine vedno ponavljale.

1. Vprašajmo se zdaj, preljubi! zakaj ni naš Zveličar teh nesmiljenih trinogov, ki so ga s toliko terpljenjem, s toliko zasramovanjem in zaničevanjem obložili, s svojo vsegamogočno roko poterl? zakaj je prepustil, da so ga s ternjevo krono kronali?

a) Jezus se je s tem dal kronati za kralja novega kraljestva, ktereга je po svojem terpljenju in po svoji smerti postavil na svet prišel. In Kristus je resnično kralj, kteremu je, kakor prerok Daniel pravi, večni Bog dal oblast in čast in kralje-

stvo, da mu bodo vse ljudstva, rodovi in jeziki služili. Njegova oblast je večna oblast, ki ne bo vzeta, in njegovo kraljestvo ne bo razdžano. — Jezus je torej kralj, pa tak kralj, ki svojim podložnim v tem življenju drugega ne obljubi, kakor zasramovanje, preganjanje, križ in terpljenje, da jih bo zamogel v večnosti za njih zvestobo in ljubezen poplačati; — on je kralj, pa tak kralj, ki za svoje prijatle le tiste spozna, ki sami sebe zatajujejo, in ki iz ljubezni do njega vsako bolečino, vsako zasmehovanje in vse britkosti voljno preterpé. On je kralj, pa je seosebno kralj vseh žalostnih in potertih duš. On je kralj, pa je kralj tistih, ki po oski poti večnega življenja hodijo, na kateri se znamenja njegove kervi in pa ternje prave pokore najdejo. Ker se je pa Jezus za kralja kronati dati hotel s tako krono, ktere pogled že bi bil oznanil čast, ki je vsa različna od časti družih kraljev, ktera krona bi bila zanjga bolj primerna, kakor krona iz ternjev spletena? Zlata krona bi ga bila za pozemeljskega kralja oznanovala, ternjeva krona ga pa oznanuje za kralja bolečin, ki ima pa vendar dosti podložnih, ki ga molijo, mu služijo, ga ljubijo, in se srečne štéjejo, ž njim terpeti in zanjga umreti. Akoravno bi se lahko dozdevalo, da ga bo ternjeva krona poniževala in onečastila, ga marveč zlo časti, ker pravo vrednost njegove kraljeve visokosti oznanuje, ga povičuje in povišuje, ga razodeva za novega posebnega kralja, za kralja vseh kraljev, za kralja, kateri je Bog.

b) Jezus se je dal s ternjevo krono tudi kronati za zmagovavca čez greh, pekel in satana. Kadarkoli je v starih časih kak vojskovjoda veliko zmago čez sovražnika dobil, vselej so mu v znamenje zmage krono na glavo postavili in s to krono okinčanega so slovesno sprejeli in spremili. Jezus je bil malo dni pred svojim terpljenjem po čudežu, ko je bil Lazara iz groba k življenju poklical, prav slovesno v Jeruzalem prišel, in pri njegovem kronanju so divjaški beriči mu le iz zasramovanja in zasmehovanja ternjevo krono na njegovo glavo postavili, pa on je pri tem kronanju v resnici veliko zmago obhajal, zmago čez greh, ki ga je s svojim terpljenjem in s svojo smertjo iz človeških duš izbrisal, zmago čez satana, ktere ga moč je razrušil, in zmago čez pekel, ker mu je njegov plen odvzel. Pa to vse še ni bilo zadosti, s svojimi ranami in bolečinami, s svojo britko smertjo nam je bil krono nebeškega veselja zopet pridobil, ki smo jo bili po grehu zgubili. — Ako mi, moji kristjani! vse to dobro premišljujemo, moramo tudi mi polni ljubezni in hvaležnosti s pobožnim srcem vselej tisto sv. ternjevo krono pozdravljati, ki je Jezusovo glavo kinčala; in s sv. cerkvijo pogostokrat klicati: „Molimo Kristusa, našega s ternjem kronanega kralja.“

Kaj pa nam je storiti, ako želimo, da nas bo Jezus enkrat v večnosti kronal? Kdorkoli hoče enkrat nebeško krono nositi, ne sme se ternjevih kron pozemeljskega živ-

ljenja ogibati, zakaj le tisti bo kronan, ki bo do konca stanoviten ostal, in kateri se v vojski za nebesa ne bo dal premagati.

a) Mi moramo zdaj najprej nositi ternjevo krono sv. vere, ki je bila vsaki čas krona terpljenja kakor Jezusova krona, pa tudi krona polna gnad. — Če pogledamo v pretekle čase, bomo videli, da skoz celih 300 let je bilo to v naj večo pregreho šteto, če je kdo v križanem Zveličarju pravega sinu božjega spoznal in molil. Na milijone kristjanov so zavoljo tega spoznanja malikovavski ajdje neusmiljeno terpinčili in pomorili. Sv. križ je bil judom pohujšanje, malikovavcem pa neumnost, in je še dandanašnji. Za neumne in nespametne so po besedah sv. Pavla tiste deržali, ki so križanega odrešenika molili, preganjali so jih in iz svojega društva pahali. Ni bilo znane dežele, kjer bi katoliški kristjanje ne bili veliko preterpeli.

In če se ozremo po deželah zdajnega časa, prepričali se bomo, do pravoverni kristjanje morajo tudi dandanašnji še vedno ternjevo krono sv. vere nositi, ker se duh pravega katoliškega življenja v veliko deželah in krajih še neprenehoma psuje in zatira. Nočem tukaj govoriti od preganjanja zvestih katoličanov na Rusovskem in od velikih zadreg, v ktere so roparske moči sv. Očeta papeža spravile, kakor je vsem znano, le omenil bom, da se med kristjani, ki so v katoliški cerkvi kerščeni, dandanašnji jih veliko znajde, ki sv. katoliško cerkev, svojo mater, očitno zaničujejo in zasramujejo, ki škofe in mašnike zametujejo, se iz sv. verskih resnic in pobožnega življenja norčujejo, in posebno sv. Očeta papeža z izmišljenimi lažmi obrekujejo, in tako tudi dobre kristjane od pravega pota odverniti si prizadevajo; to delajo posebno po svojih lažnjivih in umazanih spisih, po raznih časnikih. Glejte to so tisti, ki sosebo v zdajnih dneh sv. cerkev s ternjevo krono kronajo, in tem so prištevati vsi tisti, ki takim lažnjivim pisacem verjamejo, njih laži in obrekovanja po svetu razširjajo, in tako druge priproste kristjane v njih sv. veri motijo. V taci okoliščinah je tudi za vas, preljubi! grozno težko, se skoz in skoz v besedi in obnašanju zveste in pokorne otroke sv. matere katoliške cerkve skazovati in v živi veri stanovitnim ostati; tudi mi moramo toraj ternjevo krono sv. vere nositi, toda ne pozabimo, da je ta krona tudi krona polna gnad; zakaj mi smo, Bogu bodi večna hvala zato, udje tiste sv. cerkve, ki nam pravi nauk Jezusov oznanuje, ki nam sv. zakramente in po njih gnado božjo deli, ki nam vedno pravo pot kaže, ki naravnost v nebesa pelje. V vaši sredi živé tisti namestniki božji, kterim je Jezus božjo oblast dal z besedami: *Prejmite sv. Duha: kakor je Oče mene poslal, tako tudi jes vas pošljem, kar bote na zemlji odvezali, bo tudi v nebesih odvezano.* V naši sredi je tudi Jezus v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, in kadar hočemo, se njemu lahko približamo. In glejte! le po gnadi božji smo to srečo dosegli, da nas je Bog pred toliko

milijoni krivovercev in malikovavcev izvolil; lahko vsak izmed nas reče s sv. Pavlom: Po gnadi božji sem, kar sem. Nam ni treba pred lesenimi ali zlatimi maliki klečati kakor ajdje delajo, nam ni treba še le Mesija pričakovati, kakor ga judje pričakujejo, ne prave vere iskati, kakor jo krivoverni vedno iščejo: z veseljem pa zamoremo proti nebu pogledati in reči: Tam gor je brezštevilo svetih prebivavcev, ki so tukaj v tem življenju ternjevo krono sv. vere stanovitno nosili, zdaj se pa že tiste nebeške krone veselé, ki tudi nas pričakuje, če bomo zveste ovčice ostali tiste čede, kateri nas je njegova milost pridružila.

b) Ako hočemo pa to krono doseči, moramo v tem življenju v drugič tudi ternjevo krono pobožnega življenja nositi, opiraje se na Jezusovo besedo, ki pravi: Ne tisti, ki meni pravi: Gospod! gospod! bo šel v nebeško kraljestvo; temuč tisti, ki spolnuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, ali kakor sv. Jakob piše: Vera brez del je mrtva; ali zamore sama vera zveličati. — Vemo iz lastne skušnje, da pobožno življenje grozno veliko zatajevanje tirja: zakaj resnične so Jezusove besede, da nebeško kraljestvo silo terpi in le silni ga bodo nase potegnili, in resnično je njegovo opominovanje, da se moramo truditi skoz ozke vrata v nebeško kraljestvo priti. Le če se bomo močnodušno vojskovali, dospeli bomo k pravi pobožnosti, ktere plačilo je nebeška krona. — Vojskovati se pa moramo najprej zoper svet, to je zoper njegovo zapeljivost. Sv. Anton puščavnik je enkrat vidil čudno prikazen, v kateri mu je bil pokazan celi svet na vse strani preprežen s zanjkami in mrežami. In tako nam res na vse strani zanjke nastavlja svet s svojimi minljivimi in zapeljivimi dobrotami in vesellicami, nam nastavlja mreže s slabimi zapeljivimi nauki, nas vabi kakor v sv. pismu beremo, z besedami: Pridite, vživajte pričujoče dobrote, in hitro rabimo stvari še v mladosti. Venčajmo se s cveticami, dokler ne zvenijo, zakaj kratek je čas našega življenja. Če bi tedaj mi ne čuli in se ne vojskovali, če bi zapeljive glasove, ki nam v ušesa doné, poslušali, bi gotovo zabredli v sanjke in mreže tega sveta in krono večnega življenja zgubili. — Vojskovati se moramo na daleč zoper lastno hudobno poželjenje, ker sv. Jakob pravi: Vsak je skušan, kadar je od svojega poželjenja vlečen in vabljen. To hudobno poželjenje nas vleče k napuhu, k jezi, k maščevanju, k nevoščljivosti, lakomnosti, k nečistosti, krivici in k brezštevilm drugim grehom; in naj hujše pri tej vojski je to, da je ta sovražnik vedno pri nas in da neprenehoma išče nas v greh zapeljati. Velika mora toraj naša čuječnost in resnobno naše vojskovanje biti, da nas ta sovražnik z zvijačo ne rani in ne premaga. — Vojskovati se moramo na zadnje tudi zoper satana, ki po besedah sv. Petra okoli hodi, kakor rjuveč lev in išče koga bi požerl, ki se vse zvijače

posluži, nas od službe božje in od brumnega življenja odverniti in nam krono večnega življenja vkrasti. — V vojski zoper te tri sovražnike moramo zmago dobiti, tukaj v tem življenju, torej ternjevo krono pobožnosti nositi, če želimo enkrat nevsahljivo krono večnega življenja prijeti. —

e) Da to krono dosežemo, moramo v tem življenju tretjič tudi ternjevo krono spokornega življenja nositi: treba nam je čez storjene grehe žalovati, ker le potem se bomo zaslužnja Jezusove sv. krone deležne storili, ako spoznamo, da je Kristus nase vzel kazen za naše grehe in da se je on za nas nebeškemu Očetu daroval, in ako bomo spoznali, da so naši grehi krivi njegovega terpljenja in njegove smerti, in ako se je iz tega spoznanja duh prave pokore in serčne grevenge v naših srcih obudil. Brez prave pokore, brez prave grevenge bi bila vsa vera in vsa druga brumnost zastonj, ker v srcu tistega človeka, ki od pokore in grevenge nič vedeti noče, ošabnost in prevzetnost kraljuje, Bog pa se ošabnemu zoperstavlja, in le ponižnim svojo gnado deli. Zgrevano in ponižno življenje nas bo pa vedno napeljevalo, po Jezusovem zgledu vse križe in težave v pokoro za svoje grehe voljno prenašati, in tako ternjevo krono spokornega življenja nositi. —

Prej smo slišali, kako voljno, brez mermranje je Kristus, naš kralj in Gospod, pripustil, da so mu hudobni beriči ternjevo krono na glavo postavili. S to krono na glavi in s težkim križem na herbtu je nastopil pot do Golgate, kjer je na križu za človeški rod umerl. Premišljujmo nekoliko tega svojega kralja s ternjevo krono in s križem, in potem se vprašajmo, ali zamoremo biti njegovi podložni in pričakovati krono večnega veselja, če od križev in terpljenja nič nočemo vedeti in če le nejevoljno tisto krono terpljenja nosimo, ki nam jo on na glavo položi? Ali zamoremo pričakovati večnega veselja, če ne bomo spokorno živeli? Učenec ni več kakor učenik, je Jezus rekel; in z njim bomo le tačas poveljčani, če bomo z njim terpeli, pravi sv. Pavel.

Enkrat je sv. Katarina Sienska neznanu hude skušnjave in znotranje muke morala preterpeti. Tedaj se njej je Kristus prikazal z zlato krono v desni in s ternjevo v levi roci, in jej je rekel, med njima eno zbrati. Svetnica, ki z apostelnom ni družega hotla spoznati kakor Kristusa in sicer križanega, je z obema rokama zgrabila po ternjevi kroni, in jo je tako močno na svojo glavo pritisnila, da je veliko dni potem te bolečine še čutila. Tako moramo tudi mi pripravljene biti, z veseljem po tisti ternjevi kroni terpljenja seči, ki nam jo Gospod Bog poda, in jo v duhu pokore nositi. Saj veste iz lastne skušnje, da je pot našega življenja s ternjem vsa posejana. Ternji se najdejo v hišah bogatih in revnih, noben stan, nobena čast, nobena starost ni od njih izvzeta. Ternji so obrekovanja in preganjanja; ternji so bolezni, bolečine in britkosti, ternji so poniževanje in nesreče; ternji so dolžnosti našega stanu, ako jih ho-

čemo na tanko opravljati. Ne manjka nam torej nikdar priložnost svojo zvestobo do Jezusa kazati, in ternjevo krono spokornega življenja nositi, s katerim se krona večnega zveličanja zasluži. Ne pritožujmo se torej vedno, kader oјstre ternje križev in težav občutimo; ti le malo časa bodejo in bolé, plačilo zanje pa je večno. Tudi Jezusa je ternjeva krona neizmerno bodla, pa zdaj je ne nosi več, zdaj se mu sveti na glavi krona vsega veličastva.

Sklep.

Ko so svetemu mučencu Agapitu potem, ko je bil že veliko terpljenja z vso poterpežljivostjo prestal. še žerjavice na glavo položili, zahvalil se je Bogu rekoč: „Kaj prav malega je to, ako zdaj mojo glavo z žerjavico kronate in sožgete, ker ta glava bo v nebesih s prelepo krono venčana. O kako lepa bo tista nebeška krona, ki me bo tam gor venčala za rane, ki jih tukaj prejmem.“

Spomin na lepo nebeško, od angeljskih rok spleteno krono naj tudi nas, preljubi! oserči, da bomo ternjeve krone pozemeljskega življenja, krono sv. vere, pobožnega in spokornega življenja poterpežljivo nosili, in v smertni uri polni veselja in tolažbe s sv. aposteljnomo reči zamogli: „Dobro sem se vojskoval, tek dokončal, vero ohranil, zdaj mi je pripravljena krona pravice, katero mi bo dal Gospod, pravični sodnik, tisti dan.“ Amen.

Prilika od zgubljenega Sina.*)

(Po Schlöru poslovenil J. Sk. v K)

I. premišljevanje.

Zakaj grešnik Boga zapusti.

Naj bolj ginljiva prilika, v kateri nam Jezus usmiljenje božje do grešnika pred oči postavlja, je prilika od zgubljenega sina. (Luk. 15, 11—32.) „Neki človek je imel dva sina; in mlajši zmed nju je rekel očetu: Oče! daj mi del blaga, kateri mene zadene. In jima je razdelil premoženje.“ Med tema dvema bratoma vzeme vsakteri del, ki ga je zadel; ali oba nista enako s svojim premoženjem ravnala. Starejši sin ostane pri očetu, ter ni nikoli pozabil, kakošno pokorščino je očetu dolžen; mlajši pa komaj čaka, da svoj del v roke

*) Ta premišljevanja se lepo podajo za postne pridige.

dobi, že se loči od očeta in zapusti hišo. Zakaj je to storil? Ali je imel pravičen vzrok, očeta zapustiti? Nobenega. Ni se zamogel potožiti, 1. čez lastnosti svojega očeta. 2. ne čez to, kako je oče ž njim ravnal, 3. ne čez to, kako se je sploh v očetovi hiši živelo in godilo. Obernimo to na grešnika v primeri do Boga, in poprašujmo, zakaj da grešnik Boga zapusti.

1. Zgubljeni sin se ni zamogel potožiti z avoljo lastnosti svojega očeta. Ali je bil njegov oče ojster, lakomen sitnež, ki je čudno ž njim gospodoval? Nič od tega. Priča tega je to, da je oče še pred časom na prošnjo mlajšega sina dedščino med svoja oba otroka razdelil, gotovo le zavoljo tega, da bi sina ne razžalil, ako bi mu volje ne spolnil. Bil je toraj, kakor se vidi, miloserčen, dobrotljiv, ljubezniv oče, ki se je s svojimi otroci čisto po domače obnašal, jim nič ni spodbil, jim vse, kar je bilo le mogoče, privolil, ki je tudi po svojem dobrem spoznanju po pravici premoženje med brate razdelil. Ni ga imel uzroka zgubljeni sin, čez očeta se potožiti; kako mu je toraj v glavo padlo, se od hiše podati?

O neumnost, o bedarija! katere sem žalibog tudi jaz kriv, ki sem z grehom svojega Gospoda, svojega Boga zapustil. Koga sem zapustil? Morda ojstrega gospodarja, katerega sem se moral samo bati, katerega nobena prošnja ne gane, ki meni od svojega velikega bogastva še trohice ni namenil? O kako dobrotljivega, kako darežljivega se je Bog že do mene skazoval od mojih otročjih let! On me je v gnadi za svojega sina sprejel, bil mi je ljubezniv oče, priserčna mati, obljubil mi je, ako vedno pri njem ostanem, kraljestvo, kraljestvo večno srečno. In takega ljubeznivega, miloserčnega, le predobrega očeta sem se prederznil zapustiti? O neumnost, prevezetnost, o nehvaležnost!

2. Zgubljeni sin se tudi ni zamogel potožiti čez to, kako je oče se ž njim obnašal. Si je li zamogel po pameti pričakovati, da se mu bo kje drugod boljši godilo, da bo drugod srečnejši, kakor v očetovi hiši? Ničesar mu ni pomanjkovalo. Živel je brez vseh skerbi; zakaj oče je skerbil, ne le za vse to, kar je bilo potrebnega, temuč tudi zato, kar dobrim otrokom veselje nareja, kar jih spodbada, da bi rajši pokorni bili. Živel je tam v obilnosti, z vsem je bil preskerbljen, karkoli si le pošteno serce po pameti želeti more. — In jaz, jaz grešnik, ali nisem tudi jaz v hiši svojega nebeškega Očeta dobro imel? Ali nisem bil pri svetem kerstu s svetostjo in pravičnostjo oblečen? Bi se ne bil lahko razveseljeval v svitlobi gnade božje v prijetni tovaršiji z angeljci? Ali nisem dobival za jed nebeško mano, za pitje taisto božje vino ljubezni, iz katerega čiste device cimijo? Ali ni dobrotljivi oče zapovedal, da morem vse dobiti, za kar le v Jezusovem imenu poprosim? Ja, vse še na to čakal ni, da bi ga jaz bil poprosil, on je moje potrebe že naprej vedel, moje misli in želje že dopolnil in me je preobsipal z dobrotami nature in gnade. Imel me je za svojega sina,

za svojega ljubčeka. Kaj bi imelo mi manjkati, dokler ostanem pri tako bogatem, tako darežljivem očetu, ki je bolj pripraven, meni dati, kakor sem jaz pripraven, ga prositi? In vendar mi je bilo mogoče, njegovo hišo zapustiti, in se na ptuje kraje podati?

3. Zgubljeni sin se tudi ni smel pritožiti čez to, kakor se je sploh v očetovi hiši živelo in godilo. Živeli so v očetovi hiši, kakor se spodobi, pošteno in srečno, v lepem miru in nedolžnem veselju, v pravi edinosti se je potrebno delo in pobožna molitev verstila, bilo je življenje, kakoršnega si vsak pameten pri hiši želi in se ga veseli. Ali njemu pa tako življenje ni bilo po volji? Ja, dopadlo mu je, in po volji mu je bilo dosihmal, bil je zadovoljen in se ga je veselil. Pa na enkrat so mu druge misli v glavo prišle, ki so ga popolnoma zmešale. Začne pogosto med nekatere tovaršje zahajati, sliši njih marnje, vidi kako živijo, pripoveda se mu, kako je tu pa tam na veselici kratek čas bilo, in to ga popolnoma spremeni, akoravno se očetova hiša ni le za trohico spremenila; on sam se je spremenil, in toraj mu je začela očetova hiša pretesna hoditi, počasoma se mu je že zazdevala kakor tesna ječa, iz ktere bi prej ko slej ubežal, ko bi le zamogel. Da je še bil v oblasti svojega dobrega očeta, da je moral še njemu pokorščino skazovati, vzdelo se mu je butara, ktere ni mogoče dalj nositi; domačega hišnega reda in sploh domače naredbe se je le posilafna slabo deržal; pobožne molitve se je naveličal, ja že celo očetovo obličje mu je zoperno, na brata mu je merzelo, njih življenje se mu je pristudilo, vse mu je ognusno, in tega se on rešiti ne more drugače, si misli, kakor če hišo zapusti. Želi si, le daleč kam, in nima upanja, poprej srečen biti, kakor da bo že iz hiše. Potem bo sam svoj, lahko po lastnih željah popolnoma srečo vžival. Ta misel se mu čudno dopada, v to se čisto zamisli in zaljubi, dokler na zadnje to neumno stopinjo stori, ter se od svojega naj boljšega očeta poda. — O! v tem ogledalu, v tej podobi se jaz sam sebe vidim, v tej podobi jaz sam sebe le predobro spoznam. Butara Gospodova, ktera je tako sladka in prijetna, ktero sem tudi v mladosti rad nosil, postala mi je sitna in težka; čisto nedolžno življenje, ki se ni drugega bala kakor greha, lepo pokoren in miren biti, pridno delati in goreče spolnovati svoje dolžnosti, serčno in pogostoma moliti, obiskovati cerkev, prejemati ssv. zakramente, vse to me je nekdaj veselilo, zdaj pa se je vse to mi ob eni dobi jelo težavno hoditi, na vse to mi je začelo merzeti, tega sem se naveličal. Ob kateri dobi se je pa to zgodilo? Od taistega časa, od kar sem začel šepetanje hudiča in svoje prevzetne natore poslušati, od taistega časa, odkar sem začel v tovaršijo slabih prijatlov in hudobnih tovaršev zahajati, odkar so se mi jele njih marnji in veselice dopadati, in sem rad zraven takih postajal, od tistega časa me je ta nesrečna misel obšla, da bom le v tem srečo našel, ako se bom božjemu in sploh vsemu strahu odpovedal, in po mojih sladnostih živel. Ta čas sem

hišo svojega očeta zapustil, s' to stopinjo pa tudi veselje in vso svojo srečo zapravlil. O Gospod! ne spominjaj se nevednosti in nespameti moje mladosti; že sem zvedel, in že čutim, kako hudo in grenko je, Gospoda, svojega Boga, zapustiti; zakaj kam se hočem podati, kje mir najti, kakor le pri tebi samem? Eccl. 24, 11. „Med vsemi temi sem pokoj iskala in sem hotla v Gospodovem deležu prebivati.“ Amen.

II. premišljevanje.

Kako grešnik na svojem potu naprej hodi.

„In malo dni potlej, je mlajši sin vse pobral, ter se je podal v daljno deželo, in je tam zapravlil svoje premoženje z razujzdanim življenjem.“ Luk. 15, 13. Poglejmo tukaj, kako grešnik, ki je enkrat velik greh storil in se od Boga ločil, po svojem grešnem potu naprej hodi. On ravna 1. slepo in nespametno, 2. brez vsega strahu božjega, 3. brez sramožljivosti.

1. Slepo in nespametno. — V resnici! Greh človeka oslepi tako, da ga le prav nanagloma v pogubljenje goni, in da že komaj pričaka, da bi se skoraj pogrznil. „Daj mi del premoženja, kateri mene zadene,“ je zgubljeni sin očetu rekel, in akoravno še za to prošnjo ni pravi čas pritekel, mu jo dobri oče vendar le dopolni ter misli, da mu bo s tem zadosti vstregel. Sina pa je le to pri-ganjalo, da bi skoraj sam svoj bil, on že težko čaka, da bi vse v svojih rokah imel, da bo potem po svoji glavi nasladno in razujz-dano živel. Med njegovim premoženjem, katero mu je bilo odločeno, so bile tudi ležeče posestva, zemljišče itd., in čeravno je oče vsa-kemu to svoje odločil, ostalo je celo premoženje vendar le še pod rokami očeta, oče je kakor dober izučen oskerbnik še na vse pridno gledal, zakaj le sreča njegovih otrok mu je na sercu ležala. Pa po takem so bile jima roke še zvezane, in to je mlajšemu sinu še preveč sitno; ne dolgo potem — ni že mogel pričakati — ne dolgo, in on proda vse, kar je bilo njegovega, — po kakošni ceni v taki naglosti, si lahko mislimo — vendar še le precej skupi, in spravi po tem takem celo premoženje v svoje lastne roke, ter je vesel, da je čisto sam svoj gospod. Gotovo je bil pri takem naglem prodajauju na zgubi, pa on je v svojih domišljavah le na dobičku, da le sme s svojim premoženjem storiti kakor hoče. Saj si je s tem pri-kupil svobodo, in to mu gre čez vse. O abotno, slepo ravnanje! — Ali nam ne postavi to prav živo pred oči grešnika, kateri postave sv. vere in sv. evangelja zamenja za posvetne pravila in obnašanje, grešnika, ki si prizadeva, vero, katero mu je mati s prvimi prijaz-nimi besedami z mlekom vred v mehko serce vcepila, na vso moč zadušiti, izrovati, in od sebe vreči. Namesto te vere se da prego-

voriti nevernim slabim posvetnežem, čeravno dobro previdi, da za večnost je le zguba, in da, če se bo novih pravil deržal, bo gotovo zabredel v nesrečo. Pa tak slepec, ki na večnost le malokdaj pomisli, je že zadovoljen s tem dobičkom, da mu zdaj nihče ne more briniti, po svojih željah živeti; zakaj neprecenljivo blago vere in gnade je od sebe pahnil, in tako se mu ni bati, da bi ga življenje po novi šegi še strašilo, ali da bi ga cerkev še smela svariti. Ne pozna gospoda več čez sebe, zdaj že ve, kaj si ima misliti, in kaj storiti. Ker se je od sv. vere in matere cerkve ločil, kupil si je prostost ali svobodo, katere se misli deržati in jo z veseljem uživati. —

2. Zavoljo tega se poda v ptujo, daljno deželo. On ne zapusti le očetovo hišo; oče bi ga še lahko s svojim opominovanjem nadlegoval, on zapusti tudi mesto, ja svoj rojstni kraj, zakaj tam bi ga še morda žlahta in dobri prijatli začeli svariti, in ga k očetu nazaj siliti. Tega on noče več, naj ga le vse pri miru pusti, kakor on zdaj živeti želi, on noče več zvezanih rok imeti, da bi se ne smel čisto svoji lastni volji prepustiti in za veselicami hoditi. Zavoljo tega se raji v daljno, ptujo deželo poda, od koder ni lahko misliti, da bi se on sam še kdaj k domu povernil, ali da bi ga kdo nazaj klical.

Ah! ravno tako ravna tudi grešnik, ves strah božji verže od sebe. S perva, ko se je od Boga še le ločil, in se k posvetnemu življenju obernal, še ni čisto brez straha in še marsikterokrat se oglasi nemirna vest; sv. vera, ki mu je bila v otročjih letih od matere globoko v serce vcepljena, se ne da tako mahoma izruvati; keršanske resnice, čeravno si prizadeva, jih tajiti, so vendar le globoko v serce zapisane, ako si jih ravno v besedi zametuje, vendar jih le veruje; boji se sodbe, pekla, akoravno si ga tudi taji; opominjevanje vernih staršev, pridnih in pobožnih bratov in sester, tudi druge žlahte in prijatlov, beseda dušnega pastirja še pogosto globoko v serce sega, čeravno se še toliko brani. Ker se pa vendar čisto le za to posvetno življenje odloči, želi se tudi ločiti od vseh takih nadležnih svariteljev, naj da ne od znotraj ne od zunaj nič več ne sliši, kar bi ga zamoglo še vznemiriti in ga motiti v svoji namišljeni meseni sreči. Božji strah si prizadeva čisto zadušiti, spoštovanje do staršev in duhovnikov mora proč, takih, ki še od vere in čednosti govorijo, se mora zogibati, noben dober svet, nobeno opominovanje ali svarjenje ne sme poslušati, in tako se Bogu in cerkvi popolnoma herbet oberne. To se že nadomesti s tem, da se soznani z ljudmi, katerim je sv. vera in čednost prazna puhla reč, z ljudmi, ki le tako govorijo, kakor se grešniku dopade, ki le hvalijo to, ker grešnika veseli. To pomenja v priliki podoba: Zgubljeni sin se ne loči le od očeta, ampak se poda v ptujo deželo, v daljni kraj, iz kterega nazaj priti nima več nobene misli. (Konec prihod.)

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. grejo za provizorje: Jerman Juri na Radišče; Binder Henr. v nemški Bleiberg in Bezjak Peter na Vrata. Prestavljen je č. g. kaplan Kravt Val. k D. Mariji ob Jezeru.

Ljubljanska škofija. Pr. č. kanonik dr. Pavker je postal canonicus theologus in bode sem ter tje v stolni cerkvi nemški pridigoval, tudi je imenovan za škofijskega komisarja na tukajšnih srednjih šolah; dr. Klofutar je postal vodja teologičnih študij in škofijski zastopnik pri deželnem šolskem svetu, prof. Zamejec pa ud okrajnega šolskega sveta za mesto ljubljansko in škofijski komisar za tukajšnje ljudske, privatne in posebne šole; dunajski kanonik Fries, opat pri božjem grobu, in fajm. Kōstl sta postala konzistorijalna svetovalca. Prosinodalno izpraševalstvo ima odslej 12 udov, namreč vse profesorje bogoslovske in pa mlajše kanonike. — Č. g. Povše Mart. je dobil faro Šentjurško pri Kranju. Umerl je č. g. Jelenec Kl. duh. pastir v Ljub. bolnišnici.

Lavantinska škofija. Č. g. Lesjak K. je dobil faro Kostrivnico. Č. g. Horvat Jože je postal provizor v Širji. — Č. g. Berglez Janez, dosedanji provizor v Kostrivnici, ostane za kaplana tamkaj. Č. g. Jan Fr. pride za kaplana v št. Vid pri Ponikvi. — Č. g. Strašek Miha za kaplana v Dobovo. — V pokoj stopita čč. gg.: Šumar Miha in Pečar Jože. — Umerl je č. g. Pirč Šim. bivši župnik v Črešnovicah. R. I. P.

Terzaška škofija. Prestavljeni so nasledni duhovniki: č. g. Kosec Franc, bivši župnik v Klani, je imenovan župnik v Truškah; v Klano pride za oskerbnika Rebolj Matej; v Lovran novosposveč. Kjuder Anton; Sila Jakob, bivši duh. pomoč. v Vardelji pri sv. Ivanu blizo Tersta, za začasnega kateheta pri pripravnici učiteljski v Koper; č. g. Revelante Janez, bivši ravnatelj pri pripravnici učiteljski v Terstu, tudi v Koper za ravnatelja; Gotardis Hiac. bivši duh. pomočnik v Miljah, začasno duhovni pomočnik v mestni bolnišnici. Č. g. Ceme Jože, bivši kurat v sv. Jerneju blizo Tersta, je imenovan kurat v Kontavelu, pa se je zopet odpovedal; č. gosp. Venchiaruti, bivši dubovni pomočnik v mestni bolnišnici, je postal katehet mestne realke v Terstu; č. g. Jenko Štefan, bivši duh. pomočnik v Jelšanah, gre za vikarja v Podgraje; č. g. Sovinec Anton, bivši vikar v Podgrajah, je stopil v pokoj. Umerl je č. g. Burlin Miklavž, bivši duh. pom. v Miljah. R. I. P.